

TOT INKEER KOMEN

DATUM	26 september 2020
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Ezechiël 18,25-28
EVANGELIE	Matteüs 21, 28-32

OVERWEGING

“U geloofde hem niet, de tollenaars en de hoeren wél! En ook al zag u dat, u hebt u niet willen bedenken en hem alsnog willen geloven”. Het is stevige ongezoeten taal, die Jezus tegen die ‘U’ spreekt. Wie zijn die ‘U’? Heeft Jezus het ook tegen ons? In het eerste vers dat we hoorden, staat, dat Jezus zich richt tot hogepriesters en oudsten van volk. Tot de leiding van de tempel, tot de gezagdragers. Ze verkondigen met hun woorden wel Gods gerechtigheid, maar met hun daden spreken ze andere taal. Ze zijn de zoon, die tegen de vader ‘ja’ zeggen, maar ‘nee’ doen. Het is Jezus een gruwel zoals zij handelaren en geldwisselaars hun gang laten gaan en van de tempel een rovershol hebben gemaakt. Een gruwel als de geestelijkheid mensen laat denken dat ze de Eeuwige gunstig kunnen stemmen met offers van schapen en duiven. Vóór het fragment dat we hoorden heeft Jezus de kooplui uit de tempel gedreven. Zijn heilige woede veegde de tempel schoon...opdat het weer een huis van gebed zou zijn, een huis van zijn Vader. “Waar haal jij in Gods naam die bevoegdheid vandaan, om zo tegen ons te keer te gaan, wie geeft jou dit recht?” verwijt de tempelleiding Jezus. Het evangelie van vandaag staat in dít kader, is een antwoord op deze vraag die de hogepriesters en hun aanhang hem stelden. Zij zijn die “U” .

Maar wie zijn wij dan? Weten wij ons meer verwant met de tot inkeer gekomen tollenaars en hoeren? Met Zacheüs, die met zijn verbrijzeld hart angstig verstoep in een boom verlangde naar de Barmhartige. Gaan wij de weg van de gerechtigheid?

Het is verleidelijk om ons te verlekkeren als Jezus schijnheiligheid van kerkleiding en gezagsdragers op de korrel neemt en zelf de handen in onschuld wassen. Het evangelie doet me denken aan de overvloed aan aandacht voor minister Grapperhaus. Keer op keer zien we de beelden, hoe hij eerst nederig met zijn fietsje met de BOA's op pad gaat om jongeren in het park aan te spreken, maar vervolgens op zijn bruiloft de voorgeschreven wetten vergeet. Koren op de molen van het populisme in ons land. Hoe vaak moet Ferdinand niet door het stof! Daar krijgen we als niet genoeg van. Laat dat fimpje nog maar eens zien en nog eens...Hoe heilig is deze woede?

De ander op zijn verantwoordelijkheid aanspreken, de ander de maat nemen. Het is een thema in deze tijd van corona. Een helder beleid ontwikkelen. In woord...en daad.... Consequent zijn. We worstelen ermee ook in in het klooster...wel of geen koffie na de viering. Iemand aanspreken? Doe ik dat? Hoe doe ik dat?

Ga ik de weg van de gerechtigheid? Zijn mijn daden altijd in overeenstemming met mijn woorden. Hoe oprecht ben ik? In een groepje waarmee ik afgelopen dinsdag het evangelie besprak, zie iemand: Je moet vaak schipperen in dit leven...". "Als ik altijd zeg wat ik denk... Voor de lieve vrede...moet je toch wel een beetje inhouden... Jezus lijkt dit niet te doen, hij schippert niet...En trouwens hoe bevalt dat schipperen, het slikken van wat misschien niet moet slikken. Slik ik niet uit angst de kous op de kop te krijgen? Durf je een minderheidsstandpunt in te nemen, of een andere weg te gaan als de hele club het wel best vindt zo. Durf ik te zeggen: "Ik mis diepgang in ons midden". "Ik voel me niet vrij om alles te zeggen". "Eigenlijk ben ik bang"... Ik heb de groep gevraagd, kun je misschien vertellen, dat je jezelf hebt overwonnen en iets wat niet klopte of niet deugde, toch hebt durven zeggen en dat het je bevrijdde...?

Het was even stil. Nou zei één van de club: ik wel...het gaat over graf van mijn ouders, waar ook mijn zusje in ligt. Mijn zus was niet meer zo katholiek – meer van de Oosterse spiritualiteit – maar wilde toch graag bij mijn ouders in het graf. Haar man vond dat ook goed. Een jaar nadat ze begraven was in het familiegraf, belde mijn zwager: "Ik moet je iets vertellen, ik heb zo'n mooi idee. Ik heb een hele mooie Boeddha gekocht en die ga ik op het graf bij Annie zetten". "Oh", had ze gezegd. Ze was wat overvallen. Haar zwager stuurde een week later een foto van het graf: een Boeddha van zeker een meter hoog en een behoorlijke buik, - dat hebben Boeddha's - stond pontificaal midden op het graf. "Ik heb eerst laten rusten, maar een paar dagen later heb ik hem gebeld en gezegd: ik vind het lastig om te zeggen, maar dit doet me pijn... het is ook het graf van onze pa en moe. De zwager luisterde, was op zijn manier overvallen... Een week later krijgt deze vrouw een foto van het graf...Het was weer leeg... Zo goed om eerlijk en open te zeggen zonder verwijt naar de ander wat pijn doet...Zij was tot inkeer gekomen, samen tot inkeer gekomen.

Zijn we ogenblik bij ons eigen werken in de wijngaard, komen we tot inkeer...